

Исмаил Ахмедов - първият ромски хореограф

- Господин Ахмедов, кога за първи път поехте отговорността на ръководителя на танцов състав? Срецихте ли трудности в началото?

- Всичко започна след като завърших военната си служба, като се върнах в Пловдив. Почнах да работя в тютюневия склад в града, където имаше сформирани танцов състави. Предложиха ми да стана заместник на ръководителя. Така разбрах какво значи да си ръководител. През 1961 година от-

гел "Изкуство и култура" към градски народен съвет организираха курсове за обучение на ръководители на танцови самодейни състави. Записах се и завърших успешно. На следващата година се организираха окръжни курсове за два месеца в Чепеларе. Тук вече учихме и музика. Участвах и в националните курсове с продължителност 45 дни. Те се провеждаха във Варна. Там пък ни занимаваха с актьорско майсторство, с терминологията на българските народни танци, класически и народен екзерсиз. И в трети етапа на обучение бях единственият ром.

- Кога създадохте първия си танц?

- След като завърших и последния етап от обучението си, веднага бях назначен за ръководител на състава. При мен дойдоха много приятели, с които сме играли заедно. Така в

мен с всеки изминал ден се зараждаха нови и все нови идеи за танци. Първият ми танц е "Венчалната вечер". В него аз описвам нашият обичай, как се венчаваме, какво се прави в този ден. Моят състав пресъздаваше всичко, исках да покажа, нашите традиции и култура. След това дойдоха още много танци станали градски и окръжни първенци. Бурни, динамични бяха онези години, но и младост имаше. След изявиите ни специално бях поканен от председателя на Тракийско дружество. Те имаха хор, оркестър и драматичен състав. Споразумяхме се да създадем ансамбъл за песни и танци към дружество "Тракия". Създадохме го и обиколихме Унгария, Югославия и Чехословакия. По-късно ме поканиха да бъда солист на ЖП ансамбъла и с

тях пътувахме до Тунис, Алжир и Мароко. Пропуснах да кажа на читателите на вестник "Дром громендар", че бях награден като отличник в самодейността от самия градоначалник на Пловдив Амуджев, още в началото на кариерата си.

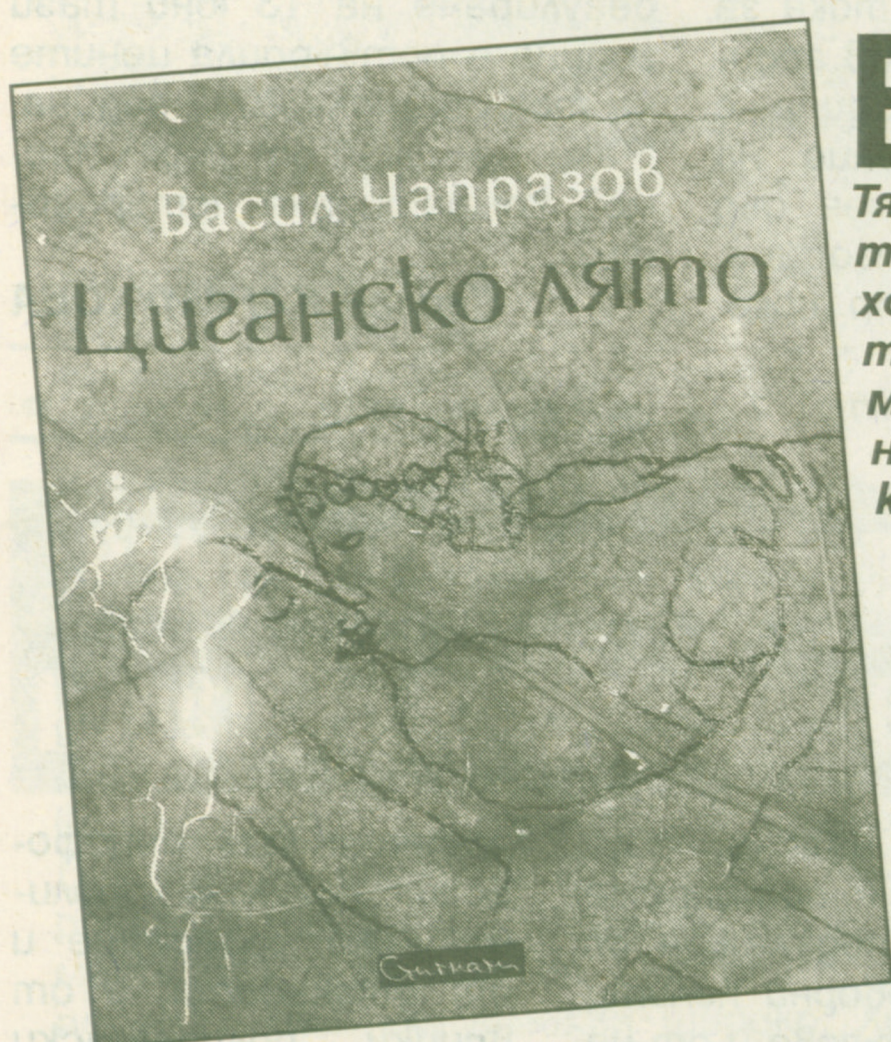
- След този бурен и динамичен възход на кариерата Ви като единствен хореограф от малцинството, успявате ли да запазите постигнатото?

Разбира се, че успявам, та то ми е в кръвта. В момента имам една групичка от 8 младежа и 8 девойки от махалите. Репетираме три пъти в седмицата. Активно участваме в културния живот на общината. Дали сме съгласни ето си да участваме в надпреварата на състави през септември в Кърджали. Но ако сравним онези години и тези, огромна е разликата, както в работата, така и между танцьорите.

- Господин Ахмедов, какво ще пожелаете на нашите читатели?

- Аз много се радвам че има такъв човек като Васил Чапразов, който тъй отговорно и реално да представя проблемите ни. Благодаря му, че създаде нашия вестник "Дром громендар", който защитава нашите интереси. Здраве и късмет пожелавам на читателите на "Дром громендар", да обичат нашия вестник. А на екипа - да сте все толкова упорити и отворени към новото, към прогреса! **Перхан КАРАМУКОВА**

Ненамерените думи на българската поезия

В края на август излезе от печат книгата на Васил Чапразов "Циганско лято". Тя съдържа както най-новите творби на автора, така и стихотворения, които са емблематични за характера на поезията му, родена в дните на безогледното потъпкване на ромските корени.

Циганин съм бил,
кръвта ми била южна,
по-южна, песенна,
а с майка ми -
до девет пъти
по девет месеци бременна
не смея да говоря цигански.
Ах, Девла!
Господи,
не си ли ме презрял...

"Жълтите столични павата не са изсмукали от петите му древните лирически импулси - и ето, че поетът отново тръгва към своите почитатели. - казва в уводните си думи към книгата един от най-чувствителните поети на българското лирично слово Иван Цанев. - Този път през един български идиом, който не съществува в ромския език - Циганско лято, - за да изплаче/изпее всичките циганско-летни болки и тъги, за които не е намерила думи общобългарската ни поезия."

Циганско лято; Васил Чапразов 2005;

художник Александра Чаушова;

ИК "Стигмати" 2005

Книгата може да се поръча на тел. 02/9525634 Цена - 4 лева

ВСЕ ЗА БРАТ МИ

Ще взема от китайския пазар
най-живия женшен
за язвата на брат ми.

Ще купя самолет
с едно крило и с папионка
и с брат ми ще помахаме от облаците
на Адмирала в Сливен
на път за най-каубойското,
отвлечено от пясците струполени на брега
казино.
Лас Вегас ще примигва до отмала
неповярвал
във поредния джъш на брат ми.

Ще стана посреднощ
и ще замеся
тесто за всички хора
докато брат ми спи,
облакътен в торбата със брашно.
Ще купя яре -
бяло, с петънце на челото,
с безброй синци -
изсипани във щедростта
обляла внучките на брат ми,
да не урочасат.

С олекнали от вятъра джебове
ще поръчам водка
за мъжете и жените,
които ни очакват
С брат ми.

Ще поръчам дълго,
спало, недоспало
утринно кафе
за брат ми.

Защото се събуждам преди слънцето
Защото майка ми разплакваше цигулките
Защото сънищата ми
крадат най-хубавите ябълки от рая.
Защото камъните пагат от небето
Защото зимата се смее на сандалите ми
от море и пясък
Защото хляб не нося във торбата си
Защото вятърът почиства в пъпките на розите
и ги ползва с неговата
Защото помня мириса на развиделяване
Роден с гълчавата на синовете ми.

Наеждата ми
Восъчно зарасла
има лист-
безпомощно зелен,
прозирен.

По-искрена от хълцане
на бебе,
не смея дъх да си поеме,
да се усмихне
наеждата ми.

Васил ЧАПРАЗОВ